

gyelmi bíróság az ügyvédség közös érdekében az erkölcsi fel-fogásnak szerez minden melléktekinet nélkül érvényt.

Sz—i.

A német jogászgylés polgári jogi témái.

A szeptember 12—15-e között Kölnben ülésezett 34. német jogászgylés többek között néhány nagy jelentőségü civiljogi kérdéssel foglalkozott.

Az idei kongresszus szellemét a legregnansabban ugy fejezhetnök ki, hogy a kongresszusnak céljául nem egy, vagy több vitakérdésnek megoldása tüzetett ki, hanem quasi meglevő jogintézmények és jogelvek gyökere megváltoztatása.

Napirenden a következő 4 főkérdés volt:

1. Ajánlatos-e a civiljognak a vétőképeségről, vétkességről és a vétkesség kizárásáról szóló rendelkezéseit megváltoztatni?
2. Milyen alapvető tételek felvétele ajánlatos a választott bíraskodás újabb szabályozásával kapcsolatosan?
3. Közeledjék-e a német jog a részvényjog reformja esetén az angol-amerikai jogrendszerhez?
4. Mennyiben felelős a munkaadó vagy munkavállaló érdekképviselet, nem megfelelő harci eszközök használatáért? Micsoda változtatás eszközlendő a német jogon, figyelemmel a külföldi mintaképekre?

Igen tanulságosan megállapítható ezen kérdésben az a körülmény, hogy mennyire igyekszik összhangba hozni a német jog új reformjait a külföldi jogrendszerekkel.

Az első kérdést illetőleg általános óhaj az volt, hogy egyeztessék össze a büntető és magánjogi jogellenességi fogalom. Ugyanez a vélemény nyilvánult meg a végzésükség, a jogos védelem és beszámíthatóság kérdéseiben is.

A választottbíraskodásra vonatkozólag Nuszbaum berlini kollégánk tartott igen figyelemre méltó és értékes előadást. Statisztikai adatokkal bizonyította, hogy az ügyeknek választott bírósággal való elintézése a háboru óta nagy mértékben megszaporodott.

A választottbíróságok mai működése, legfőképpen az egyes érdekképviseletek kereteiben történik.

Általános kívánság volt egy a polgári perrendtől különálló választottbíraskodási pragmatika konstruálása.

Tárgyalták még a tételes magánjogtól való eltérhetésnek és a végrehajthatóságnak kérdéseit.

A kongresszusnak legnagyobb eseménye volt a részvényjogi kérdés tárgyalása. Itt az a probléma volt megvitandó, hogy helyes-e az áttérés a római germán jogról a sokkal szabadabb és elkommerioiálózottabb angol-szász jogrendszerre. A kongresszus a konzervatív álláspontot fogadta el. Ezen konzervatív állásfoglalásban nagy része volt Giesecke professor (Rostok) felszólalásának, aki kimutatta, hogy a német jog stabilitásánál fogva bir nagyobb értékkel az amerikai jognál. Az amerikai jog, eltekintve attól, hogy sokkal kevesebb problémát old meg, mint a német, nem alkalmas a megoldások módjánál fogva törvényszerü dogmák konstituálására. Zárt és szerves jogrendszerrel szemben az amerikai rendszer pusztá esettár.

A 4. kérdés tárgyalásában több politikus volt, mint jog. Dr. Nikisch (szász nehéz vasipar képviselője) előadómánya után elfogadtatott egy oly javaslat, amely a mai jog helyzetén lényegében semmit nem változtat.

Dr. Wolf Ernő.

Utszéii jogesetek.

Sokszor megtörténik, hogy az árverési vevő az árverésen megvett ingókat a legkülönbébb okból nem szállítja el nyomban, hanem csak egy-két nap, esetleg hetek, hónapok múlva. Ekkor azonban szembekerülhet 1. a háztulajdonossal, aki házbérkövetelése címén retenciót gyakorol az ingókra, 2. az adóbehajtási eljárással, amennyiben az árverést szenvedett bérlőnél, annak valamely köztartozása címén, zálogolás történik, amelynek során lefoglalják az árverési vevő által megvett ingókat.

Vajjon az árverési vevő köteles-e túrni a háztulajdonos retencióját, és azt, hogy törvényes zálogjoga alapján az árverésen vett ingókból kielégítést keressen a háztulajdonos?, továbbá hatályos-e az árverési vevő ellenében a köztartozás miatti zálogolás, avagy igényperrei feloldhatók-e az ingók a foglalás alól?

1. Bizonyos, hogy ha az árverési vevő nyomban a vétel után kívánja elvitetni az árverésen megvett dolgot, a háztulajdonos ebben meg nem akadályozhatja, hiszen a dolog helyébe annak vételára került, azon lesz törvényes elsőbbsége. Hogyan alakul azonban e szempontból a helyzet akkor, ha az árverési vevő másnap, harmadnap, avagy csak két hét, vagy két hónap múlva jelentkezik? Elviheti-e még mindig szabaddon a megvett ingókat a vevő, bármikor-e, avagy csak bizonyos időhatáron belül? Utóbbi esetben melyik az az időpont, amelyen túl a háztulajdonos már megakadályozhatja az árverési vevőt abban, hogy az árverésen vett dolgot elvihesse? Uszó határokkal kerültünk-e szembe, amelyeknek környékén a szembenállók jogi helyzete a bizonytalanságba vész?

Vegyük fel a következő esetet: Az árverés megtörtént 1926 november 3-án, az árverést szenvedett visszamenőleg nem volt bátralekos, de már a november 1. napjával kezdődő negyedévi bért ki nem fizette és a háztulajdonos e nappal kezdődő félévre elsőbbséget jelentett be. Az árverési vevő ez esetben 1927 április 30-ig bezárólag, vagyis amely időpontig szólan a háztulajdonos törvényes zálogjogának gyakorlása alapján elsőbbségi igényt jelentett be és érvényesít bármikor, tehát még a hatodik hónapban is elviheti az ingókat, anélkül, hogy a háztulajdonosnak joga volna őt ebben megakadályozni és anélkül, hogy a kivétel ellenében bármely bért kérhetne tőle. Nem játszik bele a megoldásba eszerint az a körülmény, hogy a letétbe került összegből a félévi bér kikerül-e, vagy sem, mert nem ettől, hanem egyedül attól függ a megoldás, hogy mely időre szólan gyakorolt elsőbbséget a háztulajdonos. Ugyanaz a megoldás akkor is, ha a háztulajdonos nem élt elsőbbségi igényvel, mert azzal élhetett volna, már pedig az ő jogának nemgyakorlása folytán az árverési vevő nem kerülhet hátrányosabb helyzetbe, mint van akkor, ha a bérbeadó a lejáró félévre elsőbbségi jogát gyakorolja.

Az előbbi példát folytatva: Mi lesz a helyzet, ha az ingók ott maradtak 1927 április 30. után is, és csak ekkor akarja elvitetni azokat az árverési vevő? Újból félévi bér erejéig támad-e törvényi